

ger, undersøgelser m.v. til bedømmelse af, om sagen er omfattet af miljøskadeloven.

I husdyrloven er der ikke nye forslag om meddelelse af påbud om oplysninger, undersøgelser mv. ud over dem, der allerede findes i loven. Det samme er tilfældet for lov om miljø- og genteknologi.

I de tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, vil oplysningspligterne ophøre med at gælde. Det vil være tilfældet, når myndigheden har en konkret mistanke om et strafbart forhold, også selv om forholdet endnu ikke er meldt til politiet, eller der ikke er truffet beslutning herom. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor den tilsynsmyndighed, der har truffet afgørelse om, at der foreligger en miljøskade, har en konkret mistanke om et strafbart forhold, men endnu ikke har overgivet sagen til politiet. Ovennævnte gælder dog ikke, hvis de pågældende oplysninger ikke kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovetrædelse. Der henvises endvidere til Miljøstyrelsens vejledning nr. 7 om anvendelse af retssikkerhedsloven på miljøområdet.

Hvis myndigheden vurderer, at den er inden for § 10's område, skal myndigheden vejlede den mistænkte om, at denne ikke er forpligtet til at afgive oplysninger.

På miljøbeskyttelseslovens område kan myndigheden selv fremskaffe oplysningerne på den ansvarliges regning efter miljøbeskyttelsesloven § 70 a og § 70 b, hvis den ansvarlige ikke frivilligt afgiver oplysningerne. På havmiljølovens område findes en tilsvarende hjemmel i havmiljølovens § 45 a, i vandforsyningsloven i § 65, stk. 5 og i husdyrbrugsloven i §§ 50 og 51.

På naturområdet og i lov om miljø- og genteknologi findes ikke en adgang til, at myndigheden kan fremskaffe oplysningerne på den ansvarliges regning svarende til miljøbeskyttelsesloven §§ 70 a og 70 b. Hvis påbud på naturområdet om at oplyse sagen ikke efterkommes på grund af, at der foreligger forhold omfattet af bestemmelsen i retssikkerhedslovens § 10, må myndighederne selv skaffe sig oplysningerne. Det må antages, at det afgøres efter almindelige erstatningsretlige synspunkter, om myndigheden kan forlange omkostningerne hertil refunderet af den ansvarlige. Da forudsætningen for et miljøansvar på naturområdet, er, at den ansvarlige har udvist uforsvarlig adfærd (et skyldbaseret ansvar), vil forudsætningen for refusion i de fleste tilfælde være til stede i de tilfælde, hvor der træffes afgørelse om, at der foreligger en miljøskade eller omfattende fare herfor, som er omfattet af miljøskadeloven.

3.2. Konsekvensændringer i anden lovgivning

3.2.1. Søloven

Den gældende § 206 i søloven udvider det objektive ansvar i sølovens § 191 for forurening forårsaget af tung olie, der udflyder eller udtømmes fra olielastskibe, til også at omfatte tung olie, herunder bunkersolie, der udflyder eller udtømmes fra andre skibe end olielastskibe.

I den periode, hvor HNS- og Bunkerskonventionerne ikke er trådt i kraft, skal miljøansvarsdirektivet gælde på dette område og ikke de særlige regler i sølovens kapitel 10. Ændringen af sølovens § 206 skal sikre, at økonomi- og erhvervsministeren får en hjemmel til at udstede regler om anvendelsen af miljøansvarsdirektivets ansvarsregler set i forhold til sølovens ansvarsregler, således at direktivets ansvarsregler anvendes i de tilfælde, hvor udflydning eller udtømming af olie fra andre skibe end olielastskibe forårsager en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade i direktivets forstand. Der indarbejdes på den baggrund en bemyndigelsesbestemmelse til økonomi- og erhvervsministeren i sølovens § 206, hvorefter ministeren kan udstede en bekendtgørelse, der bestemmer, at § 41 b i havmiljøloven, der gennemfører miljøansvarsdirektivets ansvarsregler, finder anvendelse i stedet for sølovens § 206, stk. 2, i tilfælde af miljøskade eller overhængende fare for miljøskade i direktivets forstand. Det er hensigten, at denne bekendtgørelse skal ophæves, når HNS- og Bunkerskonventionernes regler om ansvar skal finde anvendelse. Dette er helt i overensstemmelse med miljøansvarsdirektivet. Retten til ansvarsbegrænsning efter konventionen om begrænsning af ansvaret for søretlige krav gælder også, hvor ansvaret afgøres efter direktivet, jf. § 206, stk. 5. Denne præcisering er også i overensstemmelse med direktivet.

3.2.2. Lov om visse havanlæg

Lov nr. 292 af 10. juni 1981 om visse havanlæg blev ophævet med ikrafttræden af lov nr. 1424 af 21. december 2005 om sikkerhed m.v. for offshoreanlæg til efterforskning, produktion og transport af kulbrinter (offshoresikkerhedslov), idet dog § 8, stk. 1-3, § 9, stk. 2, 4 og 5, §§ 12 og 13 og § 21, stk. 1, nr. 4, blev opretholdt for så vidt angår fare for forurening af havmiljøet, jf. § 74, stk. 1, i offshoresikkerhedsloven.

Med lovforslagets ændring af havmiljøloven til at omfatte en række bestemmelser om miljø- og beredskabsforhold bliver de ikraftholdte bestemmelser i havanlægsloven overflødige.